



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 4 września 2023 r.

DIH-4.707.13.2023.BP

DECYZJA DIH.4.13.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w zw. z art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania Krzysztofa Baran, prowadzącego uprzednio działalność gospodarczą pod firmą Giga-NT Krzysztof Baran, od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z dnia 12 czerwca 2023 r., (sygn. akt DP.8361.13.2023), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu naruszenia obowiązków o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniu 14 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie (dalej Podkarpacki WIIH) przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy (...). Kontrola została przeprowadzona w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 dalej „ustawa o zużytym sprzęcie”), zgodnie z zakresem określonym w upoważnieniu (...)

Kontrola nie została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze jej przeprowadzenia, zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221) z uwagi na fakt, że została wszczęta na podst. art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniającego dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE L 169 z 25.06.2019 r. Str. 1) oraz na podst. art. 62 ust. 1 pkt 3 Prawa przedsiębiorców z uwagi na zakres obejmujący zakup produktów lub usług sprawdzający rzetelność usługi na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

W toku kontroli stwierdzono:

- 1) brak informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3, co stanowi naruszenie art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie;
- 2) brak informacji o punktach zbiórki użytym sprzętu, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie.

Powyzsze ustalenia udokumentowano w protokole kontroli (...).

Kontrolowany w dniu (...) zaprzestal wykonywania dzialalnosci gospodarczej, a w dniu (...) dzialalnosc gospodarcza zostala wykreślona z Centralnej Ewidencji i Informacji o Dzialalnosci Gospodarczej.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidlowosciami, pismem z dnia 11 maja 2023 r., Podkarpacki WIIH poinformowal Strone o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nalozenia na tego przedsiebiorce kary pienięznej za naruszenie obowiazkow zawartych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 w/w ustawy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Podkarpacki WIIH decyzja (...) nalozyl na ww. przedsiebiorce karę pienięzną w wysokosci 5.000 zł (sloownie: piec tysiecy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w zw. z art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytym sprzęcie. Decyzja zostala odebrana w dniu 14 czerwca 2023 r.

Pismem z dnia 20 czerwca 2023 r. (data stempla 21 czerwca 2023 r.) Strona zlozyla do Prezesa Urzedu Ochrony Konkurencji i Konsumentow, zwanego dalej rowniez „Prezesem UOKiK”, odwolanie od ww. decyzji. Strona podniosla, ze obecnie jest bezrobotna i nie jest w stanie zaplacic nalozonej kary. Dodatkowo Strona podniosla, ze nie miala wiedzy „o zmianie prawa jakie nastapilo” oraz, ze w toku kontroli umieścila w sklepie wymagana informacje.

Pismem z dnia 6 lipca 2023 r., Prezes UOKiK poinformowal w/w przedsiebiorce, ze przed wydaniem rozstrzygnięcia konczącego postępowanie w sprawie, stronie bioracej udzial w postępowaniu administracyjnym przysluguje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania sie z aktami sprawy, a takze wypowiedzenia sie co do zebranych dowodow i materialow oraz zgloszonych zadan. Strona nie skorzystala z przyslugujacego jej prawa.

Prezes Urzedu Ochrony Konkurencji i Konsumentow zwayl, co następuje.

Istota postępowania odwolawczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tozsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwolawczy dokonuje oceny, czy odwolanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja byla prawidlowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzedu Ochrony Konkurencji i Konsumentow jest organem wyzsze go stopnia w stosunku do wojewodzkich inspektorow Inspekcji Handlowej. Wobec powyzszego, w mysł art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzedu Ochrony Konkurencji i Konsumentow jest organem wlasciwym do rozpatrzenia wniesionego odwolania.

Z akt sprawy wynika, iz Strona z dniem 1 lipca 2008 r. rozpoczela prowadzenie dzialalnosci gospodarczej m.in. w zakresie sprzedazy detalicznej komputerow i urzadzzen

peryferyjnych będąc tym samym dystrybutorem w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Z dniem (...) Strona zaprzestała wykonywania działalności gospodarczej, natomiast z dniem (...) została wykreślona z CEIDG. Prezes UOKiK wskazuje, że stosunek administracyjnoprawny między kontrolowanym a organem administracji publicznej nawiązuje się w dacie kontroli, ponieważ ten moment wyznacza treść obowiązku administracyjnoprawnego strony. Decyzja administracyjna potwierdza tylko ten obowiązek. Fakt wykreślenia prowadzonej przez stronę działalności gospodarczej z CEIDG w toku postępowania administracyjnego nie ma więc znaczenia z punktu widzenia jej odpowiedzialności za stwierdzone w trakcie kontroli naruszenia (por. wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2008 r., sygn. VI SA/Wa 2053/08, Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lutego 2010 r., sygn. II GSK 176/09).

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, tj.:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (ust. 1);
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony (ust. 2);
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (ust. 3).

Zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy użytym sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu. Ustalenia jakie zostały poczynione w toku kontroli jednoznacznie wskazują, iż Strona naruszyła przedmiotowy obowiązek.

Ustalenia jakie zostały poczynione w toku kontroli jednoznacznie wskazują, iż Strona naruszyła w/w obowiązki nie umieszczając informacji wskazanych w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 w/w ustawy. Nie zasługuje przy tym na uwzględnienie argument, iż Strona nie miała wiedzy „o zmianach w prawie”. Organ zwraca uwagę, że powyższe przepisy obowiązują od momentu wejścia w życie ustawy o użytym sprzęcie, a więc od dnia 1 stycznia 2016 r, natomiast zgodnie z zapisem w CEIDG Strona rozpoczęła działalność gospodarczą z dniem 1 lipca 2008 r. Należy więc uznać, iż okres bez mała 7-letni pomiędzy wejściem w życie ustawy a wszczęciem kontroli jest na tyle długi, że Strona nie może tłumaczyć niewywiązania się z obowiązków brakiem wiedzy o nich.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 w/w ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) w/w ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Zgodnie z art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie przy wymiarze kary należy uwzględnić stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Analizując przesłanki wymiaru kary Prezes UOKiK stwierdził, że w przypadku przesłanki stopnia szkodliwości naruszenia należy uznać, że stopień szkodliwości jest znaczny, Strona nie dopełniła bowiem ciężących na niej obowiązków, a mianowicie:

- nie umieściła w widocznym miejscu informacji dotyczących odbioru zużytego sprzętu, o których mowa w art. 37 ust. 4 w zw. z ust. 1 – 3;
- nie umieściła w widocznym miejscu informacji o punktach odbioru zużytego sprzętu, zgodnie z art. 39 pkt 2.

Prezes UOKiK zwraca przy tym uwagę na wartości, których ochronę ma na celu ustawa o zużytym sprzęcie. Ustawa zaimplementowała bowiem dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L Nr 197), której celem jest przyczynianie się do zrównoważonej produkcji i konsumpcji poprzez - w pierwszej kolejności - ograniczenie ilości WEEE, a ponadto poprzez ponowne użycie, recykling oraz inne formy odzysku takich odpadów tak, aby ograniczyć ilość unieszkodliwianych odpadów i przyczynić się do wydajnego wykorzystywania zasobów oraz do odzyskiwania cennych surowców wtórnych. Jest nim również dążenie do poprawy ekologicznego charakteru działalności wszystkich podmiotów zaangażowanych w cykl życia EEE, tzn. producentów, dystrybutorów i konsumentów, a w szczególności podmiotów bezpośrednio zaangażowanych w zbieranie i przetwarzanie WEEE (motyw 6 preambuły). Z powyższych względów, należy uznać, iż stopień naruszenia jest znaczny.

W przypadku przesłanki rodzaju i zakresu naruszenia, Prezes UOKiK wskazuje, że Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią przez art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, które to regulacje zapewniają konsumentom wiedzę na temat sposobów postępowania ze zużytym sprzętem. Z tego też względu, należy uznać, iż naruszenie przepisów było istotne z punktu widzenia dóbr chronionych tj. środowiska i zasad gospodarowania zużytym sprzętem.

W kwestii przesłanki okresu trwania naruszenia, Prezes UOKiK dokonuje zmiany ustaleń poczynionych przez Podkarpackiego WIIH, który stwierdził, iż przedmiotowe naruszenie miało miejsce w dniu 14 lutego 2023 r. Należy bowiem wskazać, iż Strona wnosząc odwołanie oświadczyła, iż nie wiedziała o zmianie prawa, tj. o ciężących na niej

obowiązku informacyjnych. Przepisy naruszone przez Stronę tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 obowiązują od dnia wejścia w życie ustawy o zużytych sprzęcie, co oznacza, iż Strona nie uwidaczniała wymaganych informacji od dnia 1 stycznia 2016 r.

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy Prezes UOKiK stwierdza, iż kontrolowany przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie.

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ustawy o zużytych sprzęcie, zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia. Zgodnie z art. 92 pkt 5 w/w ustawy kara za naruszenie obowiązków informacyjnych, w tym zawartych w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Mając jednak na uwadze art. 139 Kpa, tj. niedopuszczalność orzekania przez organ odwoławczy na niekorzyść strony odwołującej się, określanej jako zakaz *reformationis in peius*, nie może zostać wydana decyzja przez organ odwoławczy na niekorzyść strony. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 stycznia 2011 r. (II SA/Wa 720/10, Legalis) podkreślono, że: "Zakaz *reformationis in peius* wyraża się w tym, że organ odwoławczy nie może pogarszać, określonej decyzją organu pierwszej instancji, sytuacji prawnej strony odwołującej się. Strona odwołująca się powinna bowiem pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że wniesione przez nią odwołanie, jeżeli nie okaże się skuteczne, spowoduje co najwyżej utrzymanie jej dotychczasowej sytuacji prawnej ustalonej zaskarżoną decyzją, w żadnym zaś przypadku nie doprowadzi do jej pogorszenia". Biorąc powyższe pod uwagę, za naruszenie obowiązków informacyjnych zawartych w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie zasadnym jest wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł.

Dokonując ponownego rozpoznania sprawy, Organ nie dopatrył się przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Organ nie neguje, iż Strona zaprzestała naruszania prawa – jak wynika z jej oświadczenia z dnia 14 lutego 2023 r. zobowiązała się do usunięcia w tym dniu wszystkich stwierdzonych nieprawidłowości. Warunkiem odstąpienia od wymierzenia kary jest jednak łączne spełnienie obydwóch ustawowych przesłanek. Tymczasem, w kwestii przesłanki wagi naruszenia prawa, Organ stoi na stanowisku, iż nie jest ona znikoma. Zgodnie z art. 1 ustawy o zużytych sprzęcie ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania. Szczególne znaczenie celów, których ochronie służą przepisy ustawy o zużytych sprzęcie wynika z implementowanej do tejże ustawy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego – zgodnie z preambułą dyrektywy do celów skutecznego zbierania WEEE niezbędne jest przekazanie użytkownikom informacji w sprawie wymogu

zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki WEEE, a także w sprawie systemów zbierania i ich znaczenia dla gospodarowania WEEE. Informacje te wymagają właściwego oznaczenia EEE, który mógłby skończyć w koszach na śmieci lub podobnych punktach zbierania odpadów komunalnych (motyw 25). Tymczasem z ustaleń kontroli wynika, iż Strona dopuściła się naruszeń dwóch obowiązków informacyjnych mających służyć realizacji celów leżących u podstaw tej regulacji prawnej. Z powyższych względów nie sposób uznać aby waga naruszenia była znikoma.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 2 kpa organ administracji publicznej w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Tej kwestii Organ wskazuje, iż brak jest informacji wskazujących na uprzednie ukaranie strony za nieprawidłowości stwierdzone w toku kontroli.

Zgodnie z art. 189f § 2 kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)*). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa – nie sposób bowiem uwidocznic wymaganych informacji za okres, gdy informacje te uwidocznione nie były. (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.*”). Zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

Organ nie dopatrzył się również przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Zdaniem Organu, w przedmiotowej sprawie nie zaistniały okoliczności zawarte w powołanym przepisie. Strona nie przedstawiła bowiem żadnych dowodów wskazujących, że dochowała należytej staranności. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynikają również okoliczności, na które Strona nie miałaby wpływu, a które mogłyby spowodować niedopełnienie ciężących na niej obowiązków.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu uznał, że decyzja Podkarpackiego WIIH była prawidłowa. W konsekwencji organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5.000 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;

- 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021, poz. 535 z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie

Otrzymują:

1. (...)
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Rzeszowie
3. a/a